

Standpunkt kan opretholdes i Længden, stiller jeg mig meget tvivlende overfor, derimod kan det maaske være en Skønssag, hvornaar man mener, at det er kommet saa vidt, at man maa skride til at hjælpe. Jeg har i den Tid, Krisen har været, været af den Opfattelse, at man ikke burde hjælpe planløst, men kun burde hjælpe de Industrier, der havde naturlige Betingelser for under naturlige Forhold at kunne gaa. Men saadanne naturlige Betingelser har vi nu en Gang ikke i Øjeblikket som Følge af den mægtige Forskel mellem vor og det tyske Riges Valuta. Om man altsaa i et givet Øjeblik skal skride til at hjælpe, eller man skal udsætte det, kan være et Tvivlsspørgsmaal, ogsaa ud fra det Synspunkt, som jeg for saa vidt ogsaa kan billige, at man i hvert Fald ikke burde forhindre, at den naturlige Nedgang i Arbejdslønnen fandt Sted. Nu har der — det kan jo ikke benægtes — fundet en Nedgang Sted, og nu vil det altsaa vise sig, om denne Nedgang i sig selv, hvad jeg personlig ikke har nogen stor Tro til, kan hjælpe i fornøden Grad. Men kan den ikke det, og bliver Arbejdsløsheden ved at være lige saa stor, som den er nu, altsaa omfattende omkring ved 75 000 Mennesker, vel i Almindelighed Familieforsørgere, saa er det mit Haab, da et Samfund som det danske efter min Overbevisning ikke i Længden kan taale en saadan Hær af arbejdsløse, at Regeringen, ifald Krisen skulde vise sig at blive langvarig, vil tage Sagen op til fornyet Overvejelse. Til Trods for, at vi stærkt nærmer os Midsommertid — i hvert Fald er vi nu paa en Tid, hvor man normalt skulde have en høj Grad af Beskæftigelse —, er der i Virkeligheden endnu ikke blevet nævneværdig yderligere Beskæftigelse, og det er min Frygt, at Krisen vil holde sig endnu en god Tid. Og da er det altsaa mit Haab, at Regeringen ikke har sagt sit sidste Ord, men at den, hvis dette skulde vise sig at være rigtigt, igen vil tage Sagen op til alvorlig Behandling, idet jeg, som sagt, er af den Overbevisning, at med en Hær af arbejdsløse paa 75 000 kan et saa lille Samfund som det danske ikke i Længden klare sig.

Jeg vil i øvrigt anstille nogle finansielle Betragtninger og vil da begynde med at sige, at det Forslag, som nu foreligger til Vedtagelse, tydelig viser, at det, man kalder Finansloven, i Virkeligheden endnu kun er en Ramme. De Tal, Tillægsbevillingsloven giver, og som dog under nogenlunde regelmæssige Forhold skulde

være Tal, som ikke vilde i saa overordentlig høj Grad forrykke Finanslovens Tal, er jo vedblivende af en saadan Størrelse, at Finansloven uden Tillægsbevillingsloven ved Siden i Virkeligheden ikke giver noget som helst Billede af vore finansielle Forhold. Og jeg vil gerne her bemærke, at ogsaa den Finanslov, vi for ikke længe siden har vedtaget, i alt Fald i enkelte Henseender ingenlunde vil adskille sig fra den Finanslov, hvortil den Tillægsbevillingslov, vi nu staar overfor at skulle vedtage, knytter sig. Jeg vil specielt pege paa § 2, Udbytte af Statsvirksomhederne. Den viser i den nylig vedtagne Finanslov et Overskud paa 5 Mill. Kr. Heroverfor staar for det Finansaar, der er gaaet, et Underskud paa ca. 75 Mill. Kr. Nu tror jeg at turde sige, at intet fornuftigt Menneske nærer nogen som helst Forventning om, at det Finansaar, hvori vi nu befinder os, skulde blive saa overmaade forskelligt fra det Finansaar, vi har forladt, saaledes at forstaa, at medens det lige forlaatte Finansaar giver et Underskud paa 75 Mill. Kr., skulde det Finansaar, vi nu er inde i, give et Overskud paa 5 Mill. Kr. Jeg tror ikke, man regner synderlig forkert, naar man indstiller sig paa, at det Finansaar, hvori vi er, vil give et nogenlunde lige saa stort Underskud som det, vi har passeret. Jeg ser, at den højtærede Statsminister ryster paa Hovedet; det vil jo nu vise sig til sin Tid, om det er berettiget. Jeg nærer ikke nogen som helst Tro til, at de Besparelser, som det saa sandelig i høj Grad kan være ønskeligt at indføre, i høj Grad vil revolutionere Tallene. Der vil dog formentlig kun kunne blive Tale om nogle faa Millioner.

Hvad der derimod betyder noget, er for det første de saa meget omtalte Kulbeholdninger, om hvilke jeg kun skal sige, at de jo betyder mange, mange Millioners større Udgift, end vi havde behøvet at have, hvis vi havde kunnet købe Kullene til Dagspris. Men det, der betyder næsten lige saa meget og i det lange Løb vil betyde meget mere, hvis det viser sig, at disse Forhold opretholdes, det er dette, at de Varemængder — og Personmængder for den Sags Skyld ogsaa —, man har at transportere, i saa høj Grad er aftagende, og der kan jeg slet ikke tænke mig, at den Depressionsperiode, hvori vi ganske afgjort befinder os, skulde i saa væsentlig Grad forandre sig i den nærmeste Tid. Det maa dog ogsaa vel erindres, at det store Underskud, vi har haft i det svundne Fi-